

II. Betænkning

over

Udkast til Lov indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagten og Afløsning af Jagtretten,
afgivet af Landstingets Udvalg.

Det ærede Landsting har overdraget os at afgive Betænkning over ovennævnte, Thinget forelagte, Lovudkast, og undertegnede Pluralitet tillader sig desaarfsag, til Opfyldelse af dette Gyver, at yttre Følgende.

Ligesom det i Almindelighed er erkjendt som en i Retfærdighed begrundet Fordring, at Bildtskade i en vis Udstrækning bør erstattes, saaledes er man paa den anden Side, ved Erfaring, kommen til den Overbvevisning, som ogsaa i sig selv er begrundet i Tingens Natur, at det er saagodtsom uopnaaeligt at tilveiebringe practiff. brugbare og retfærdige Regler for denne Art af Skadeserstatning.

Vi kunne af denne Marsag ikke andet end billige, at man i det forelagte Lovudkast har betraadt en anden Vej, for at afhjælpe de, vistnok i flere Tilfælde begrundede Klager, som i denne Henseende have gjort sig gjældende, idet man har tilstaaet Grundeiere Ret til at indløse den deres Eiendomme paahvilende Jagtret og forsøgt at indskrænke de Tilfælde, i hvilke Jagtrettens Udøvelse tilkommer en fra Jordens Bruger forskjellig Person.

Forat Niemedet imidlertid fuldstændigere kan opnaaes, og de paatankte Foranstaltninger vise en gennemgribende Virkning, antager Udvalget, at det er nødvendigt, at gaae videre paa den antydede Vej, og at udstrække Retten til Jagtens Afløsning ogsaa til Livsfæstere eller i det Hele til livsvarige Brugere.

At tilstaae enhver enkelt livsvarig Bruger Ret til Jagtrettens Afløsning, uden en tilsvarende Ret for den Jagtberettigede til, fra sin Side at erholde Afløsning for hele det Jagtdistricts Vedkommende, af hvilket hvin har en Deel i Brug, vilde imidlertid, efter vor Formening, være ubilligt, da Jagtretten paa det

samlende Jagtdistrict ved sliq partiel Afløsning, vilde tabe sin hele Værd og Betydning.

I Lovudkastets § 10 har man søgt at modarbejde denne Ubillighed ved partiel Afløsning, og den der fastsatte Regel taler ligefrem mod at tilstaae den enkelte livsvarige Jordbruger Afløsningsretten uden Modvægt mod saadan Ulempe.

Vi formene derfor, at Livsfæsternes og andre livsvarige Brugeres Ret til Jagtrettens Afløsning bør være indskrænket til det Tilfælde, at den begiæres af saa stort et Antal af disse, at deres Forder bære over Halvdelen af det Ager og Engs Hartkorn, der paahviler hele det Areal, som kan være Gjenstand for Afløsning, hvorfor Jagtretten, i det Hele, paa samme vil være at afløse.

Da det imidlertid, paa meget udstrakte Jagtdistricter ofte kunde være vanskeligt at tilveiebringe den fornødne Pluralitet til at begjære Jagtretten afløst, saa have vi troet, i de ikke Jagtberettigedes Interesse og for at svække den foran omhandlede Indskrækning i livsvarige Jordbrugeres Ret til Afløsning, at burde foreslaae, at naar den Jagtberettigede er i Besiddelse af flere ved hinanden liggende Godser, bliver hvert enkelt Gods at betragte som et Jagtdistrict for sig.

Ved at tilstaae Grundeiere og livsvarige Brugere Ret til Jagtrettens Afløsning gives Besidderne af den største Deel af Danmarks Areal et Middel ihaende til at afvende den Skade, for hvis retfærdige Erstatning practiff. anvendelige Regler ikke lade sig udfinde, ligesom det ogsaa herved opnaaes, paa Grund af Bildtskadens Formindskelse, at Klagerne over Bildtskade ville forsvinde tillige fra de Jordbrugeres Side, som Ret til Afløsning, efter vor Formening, ikke bør indrømmes. Er det Unde imidlertid først afhjulpet, saa bør der ogsaa anvendes Midler mod dets Tilbagevenden, og vi ansee det desaarfsag for en nødvendig Consequentis af den af os foreslaaede Regel, at naar Jagtretten eengang er bleven forenet med Eiendomsretten over, eller med den livsvarige Brugsret af Grunden, skal den ikke mere kunne adskilles fra denne, hvori vi, hvad angaaer Grundeiere, ere i Samklang med Lovudkastet.